

จังหวะที่ก้าวขาออกจากประตูใหญ่ของโรงเรียนมัธยมต้น ริคุมะ
แหงนหน้ามองฟ้าพลางขมวดคิ้ว เมฆหนาสีเทาแผ่ตัวกว้าง
ดูท่าทางฝนน่าจะตกลงมาจริงๆ เขาออกมาโดยไม่คว่ำร่มมาด้วย
เพราะคิดว่าคงไม่เป็นไรทั้งที่ดูพยากรณ์อากาศแล้วว่าจะมีฝนตก
ล่วงเข้าเดือนกรกฎาคมแล้วแท้ๆ แต่ดูเหมือนยังอีกนานกว่า
ฤดูฝนจะจบลง

วันนี้มุ่งตรงกลับบ้านเลยดีกว่า ริคุมะคิดเช่นนั้น ทว่าผู้ตัว
อีกทีเฝ้ากลับกำลังก้าวเดินบนเส้นทางประจำซึ่งอยู่ตรงข้ามกับ
ทางกลับคอนโดมิเนียมของเขา

ในที่สุดเขาก็มาถึงอาคารสิบชั้นหน้าสถานีรถไฟ อาคาร
หลังนี้ได้รับการออกแบบอย่างทันสมัย ดูแล้วชวนให้นึกถึงอาคาร

สำนักงานในเมืองใหญ่ พนักงานนอกสะท้อนแสงแดดคล้ายทำ
จากโลหะ

ที่นี่คืออาคารสาธารณะครบวงจรที่เมืองเป็นผู้บริหารจัดการ
ภายในประกอบไปด้วยหลายภาคส่วน เช่น สำนักงานเขต
ห้องสมุด ศูนย์ชุมชน เป็นต้น อาคารหลังนี้สร้างเสร็จเมื่อ
ประมาณห้าปีก่อน มีเครื่องอำนวยความสะดวกใหม่ล่าสุดอย่าง
ครบครัน

ริคัมจะก้าวผ่านประตูหน้าเข้าไปภายใน ที่นี่ไม่มีการเก็บ
ค่าเข้าใช้บริการ ทั้งยังไม่ต้องทำเรื่องขออนุญาตให้ผู้นวนาย เพียง
แต่มีกล้องวงจรปิดติดตั้งอยู่โดยทั่วเพื่อจับภาพของผู้ที่เข้ามา
ภายในอาคาร นอกจากนี้ยังมีเรื่องเกี่ยวกับกล้องวงจรปิดที่ไม่ได้
ประกาศให้รับรู้โดยทั่วกัน คัดลีสซี่ พ่อของเขาบอกว่าภาพจาก
กล้องวงจรปิดถูกตำรวจจับตาดูแบบเรียลไทม์ หากพบเจอ
ผู้มีท่าทางพิรุณ เอไอจะแจ้งให้ทางตำรวจทราบทันที เนื่องจาก
พวกเขาสามารถระบุตัวอาชญากรที่กำลังตามจับจากการ
ตรวจสอบใบหน้า ดังนั้นไม่ว่าใครก็เข้าออกที่นี่ได้โดยไม่ต้อง
ทำเรื่องขออนุญาต

ตรงโงงลิฟต์ที่ไม่มีใครอยู่เลย ดูเหมือนลิฟต์จะจอดรอที่
ชั้นหนึ่งอยู่แล้ว ประตูจึงเปิดออกทันทีหลังจากริคัมจะกดปุ่มเรียก
ลิฟต์ เขาตรวจสอบว่าไม่มีใครอยู่ด้านในก่อนจะก้าวเข้าไป
จากนั้นกดปุ่มไปชั้นสามแล้วกดปุ่มปิด

ประตูลิฟต์เริ่มเลื่อนปิด ทว่าระหว่างที่ประตูอ้ากว้างอยู่
ราวสามสิบเซนติเมตรก่อนจะปิดสนิทมีบางสิ่งกำลังเข้ามาจาก

ด้านนอกและกั้นประตูไว้ เช่นเซอร์ของลิฟต์ทำงานจึงทำให้ประตู
เปิดออกอีกครั้ง

สิ่งที่ประตูลิฟต์หนีบอยู่คือลูกกลมๆ สีแดงซึ่งมีขนาดเล็ก
กว่าลูกเทนนิสเล็กน้อย ดูเหมือนว่ามันจะทำมาจากไม้

ประตูเริ่มปิด แต่เพราะหนีบโดนลูกกลมๆ ลูกนั้นเหมือน
เมื่อครู่ ประตูจึงเปิดออกอีกครั้ง ริคัมะกดปุ่มเปิดพลาจัมลง
เพื่อจะเก็บลูกกลมๆ ลูกนั้น ตอนนั้นเองเขาได้ยินเสียงผู้หญิง
พูดว่า “ขอโทษค่ะ” พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นรถเข็นซึ่งมีเด็กชาย
วัยประมาณประถมต้นนั่งอยู่ ด้านหลังรถเข็นมีหญิงสาวร่างเล็ก
ยืนอยู่ คนที่พูดเมื่อครู่น่าจะเป็นเธอคนนี้

“ไม่คิดว่าจะมีคนอยู่ในลิฟต์นะ” เธอพูดด้วยน้ำเสียง
รู้สึกผิด

“อ้อ...ไม่เป็นไรครับ”

หญิงสาวก้มลงหยิบลูกบอลสีแดงแล้วดันรถเข็นเข้ามา
ในลิฟต์ เธอคงเห็นว่าริคัมะกดปุ่มเปิดค้างเอาไว้ จึงกล่าวว่า
“ขอปจใจนะ”

“ชั้นไหนครับ” ริคัมะถาม

เธอมองแผงควบคุมก่อนตอบว่า “พวกเราก็จะไปชั้นสาม
เหมือนกัน” แล้วยิ้มยิ้ม

เธอคนนี้สวยจัง ริคัมะคิด ดวงตากกลมโตและหางตาเซ็ดั้ง
เล็กน้อยของเธอเป็นความประทับใจแรกสำหรับเขา

เมื่อเห็นสิ่งที่หญิงสาวหยิบจากกระเป๋าผ้า ริคัมะก็นึกออกว่ามันคือเคนตามะ¹นั่นเอง เธอเสียบลูกบอลสีแดงไว้ตรงปลายแหลมของเคนตามะแล้วใส่มันกลับคืนลงกระเป๋า นั่นเป็นลูกบอลสำหรับเล่นเคนตามะ แต่ไม่รู้ทำไมถึงไม่มีเชือกผูกติดไว้

ริคัมะหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ ดูเหมือนหญิงสาวจะเป็นคนกลิ้งลูกบอลนั้นเพื่อขวางไม่ให้ประตูลิฟต์ปิด แล้วลูกบอลก็ช่วยกันประตูให้ตามที่เธอหวัง ทว่ามันเป็นเรื่องที่ย่างดาขขนาดนั้นเชียวหรือ หากลูกบอลกลิ้งเข้าไปประตูจะปิดก่อน กลับกันถ้ากลิ้งเร็วไปลูกบอลก็จะหลุดเข้ามาในลิฟต์

คงคิดได้แค่ว่าเธอลองเสี่ยงกลิ้งลูกบอลดู และบังเอิญเป็นไปตามที่คาดหวัง

ลิฟต์เคลื่อนตัวมาถึงชั้นสาม ริคัมะกดปุ่มเปิดค้างไว้รอให้ทั้งสองออกไปก่อน เด็กชายบนรถเข็นพูดว่า “ขอบคุณครับ” ส่วนหญิงสาวก็อมศีระชะให้โดยไม่พูดอะไร

ชั้นสามเป็นส่วนของห้องสมุดซึ่งริคัมะจะแวะมาหลังเลิกเรียนเป็นกิจวัตร เพราะจะอยู่ที่นั่นนานก็ชั่วโมงก็ได้โดยไม่ต้องจ่ายเงิน แถมยังมีสิ่งที่ทำให้เขาสนุกมากมาย

เป้าหมายของริคัมะคือนิยายผจญภัย ส่วนใหญ่เขาชอบผลงานที่เขียนขึ้นเมื่อประมาณยี่สิบถึงสามสิบปีก่อน ไม่ใช่ผลงานใหม่ๆ ยุคนั้นไม่มีโทรศัพท์มือถือ อินเทอร์เน็ตก็ยังไม่แพร่หลาย

¹ ของเล่นชนิดหนึ่งรูปร่างคล้ายก้อนที่มีปลายแหลมด้านบน มีลูกบอลร้อยเชือกติดอยู่ด้วย (ผู้แปล)

เหมือนในปัจจุบัน ดังนั้นบรรดาตัวละครในนิยายจึงจำเป็นต้องวิ่งวุ่นเพื่อหาข้อมูลที่ต้องการ บางครั้งถึงกับต้องแอบลอบเข้าไปในวังของศัตรู วิธีติดต่อสื่อสารกับพรรคพวกก็มีน้อย ทำให้จำเป็นต้องพลิกแพลงต่างๆ นานา ตัวละครจะใช้แค่মনสมอกกับความกล้าหาญในการเอาชนะความยากลำบากเหล่านี้...จุดนี้เองที่ทำให้ริคุมะตื่นเต้นสนุกสนานและคิดบ่อยๆ เวลาอ่านหนังสือว่าอยากเกิดมาในยุคนั้น

ริคุมะจ้องหมวดนวนิยายผจญภัยอย่างตั้งอกตั้งใจก่อนเลือกหนังสือสำหรับวันนี้มาหนึ่งเล่ม เป็นนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับทหารโซเวียตผู้วางแผนลี้ภัยไปยังอเมริกาโดยใช้เรือดำน้ำพลังนิวเคลียร์อันเป็นนวัตกรรมใหม่ล่าสุด ดูเหมือนมันจะถูกเขียนขึ้นเมื่อประมาณสี่สิบปีก่อน เขารู้จากหนังสือเรียนว่าสมัยก่อนมีประเทศชื่อสหภาพโซเวียต

หลังจากเปิดอ่านไปได้ไม่นานเขาก็มั่นใจว่าเลือกมาถูกเล่มแล้ว มันเป็นแนวที่เขาไม่เคยอ่านมาก่อน แต่ก็สนุกและน่าสนใจมาก เขาอยากรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไปจนวางไม่ลง ทว่าหนังสือเล่มนี้ค่อนข้างหนา คงหมดหวังที่จะอ่านจบในวันเดียว ริคุมะแอบยิ้มด้วยความยินดีว่าตั้งแต่พรุ่งนี้ไปคงไม่ต้องลำบากในการหาหนังสืออ่านสักพัก

เวลาผ่านไปไวราวกะพริบตา เมื่อรู้ตัวอีกครั้งด้านนอกหน้าต่างก็มืดแล้ว แถมยังมองเห็นหยดน้ำเกาะอยู่ด้วย ริคุมะยื่นหน้าเข้าไปใกล้หน้าต่างแล้วก็มมองด้านนอก ผู้คนที่เดินขวักไขว่ได้แสงไฟริมทางต่างพากันก้าวร่วม

เขาได้ยินเสียงคล้ายวัตถุบางอย่างลากพื้นดังมาจาก เบื้องหลังเยื้องไปทางด้านข้าง เมื่อเหลียวไปมองก็พบเด็กชาย บนรถเข็นกับหญิงสาวคนเดิมกำลังเดินเข้ามาใกล้

“เริ่มตกจริงจังแล้วนะเนี่ย” เธอมองภายนอกพลางเอ่ยขึ้น ไม่รู้ว่าพูดกับเด็กชายหรือพูดกับตัวเอง ทันใดนั้นเธอหันหน้ามาทางริคมุมะ “ดูเหมือนจะไม่ได้พกร่มมาสินะ”

“เอ่อ...ครับ ก่อนออกมาลังเลอยู่เหมือนกันว่าจะหยิบร่ม มาดีไหม แต่ก็คิดว่าคงไม่ตก”

“ห้องฟ้าเมื่อเข้าดูยากนี่เนอะ” เธอเอ่ยเช่นนั้นก่อนถาม ต่อ “อยู่ใกล้ๆ เหรอ”

“อะไรนะครับ”

“บ้านน่าจะอยู่ใกล้กับที่นี่หรอ หรือว่าต้องนั่งรถไฟ”

ริคมุมะส่ายหน้า “จากตรงนี้เดินประมาณสิบห้านาทีได้มั้ง”

“ค่อนข้างไกลเลยนี่นา” หญิงสาวยิ้มเฟื่อน เธอเอียงคอ เล็กน้อยขณะมองนาฬิกาข้อมือ “ฉันจะบอกอะไรดีๆ ให้ หลังจากนี้สิบห้านาทีฝนจะหยุด ตอนนี้ห้าโมงครึ่ง ฉะนั้นฝนจะหยุด ราวห้าโมงสี่สิบห้า”

“หือ จริงหรอครับ”

“แต่ยังออกไปข้างนอกไม่ได้เด็ดขาด เพราะผ่านไปอีก ห้านาทีฝนจะตกลงมาอีกรอบ จากนั้นประมาณสิบนาที่ฝนจะ หยุด ถึงตอนนั้นให้รีบกลับบ้านไปซะ เพราะมันจะไม่ตกลงมาอีก ประมาณสามสิบนาที่ ถ้าพลาดโอกาสนี้ก็จบเลย เพราะหลังจาก ฝนตกลงมาอีกครั้งมันจะไม่หยุดจนกระทั่งเช้า”

วิธีพูดแบบพินิจทำให้ริคุมะสับสน
“คุณรู้ข้อมูลนี้จากอินเทอร์เน็ตหรือครับ”
“ไม่มีข้อมูลนี้ในอินเทอร์เน็ตหรอก” หญิงสาวถอนหายใจ
เบาๆ “ไม่น่าเชื่อสินะ ขอโทษ ลืมมันไปเถอะ”
จากนั้นเธอพูดว่า “ไปกันเถอะ” แล้วเริ่มขับรถขึ้น
“เดี๋ยวครับ” ริคุมะเดินอ้อมไปอยู่หน้าเธอ “ทำไมถึงไม่
ผูกเชือกไว้หรือครับ”
“เชือกหรือ”
“ที่เคนดามะ...”
“อ้อ” เธอแยมยิ้ม “ไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไรหรอก”
“เพราะเชือกมันไม่จำเป็นนะ” เด็กชายบนรถเข็นตอบ
ก่อนจะเหลียวไปด้านหลังพร้อมพูดกับหญิงสาวว่า “ทำให้เขา
ดูสิ”
“ในที่แบบนี้หรือ”
“ไม่เห็นเป็นไรเลย ไม่มีใครมองอยู่สักหน่อย”
หญิงสาวกวาดตามองรอบๆ ด้วยท่าทางลำบากใจ จุดนี้
ไม่มีคนมองอยู่จริงเพราะถูกบังด้วยชั้นหนังสือ
“เงินแค่ครั้งเดียววะ” เธอล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าผ้าแล้ว
หยิบเคนดามะออกมา จากนั้นถอดลูกบอลสีแดงออกแล้วยื่นให้
ริคุมะ “โยนมันขึ้นไปด้านบนทีสิ”
“ด้านบนหรือ”
“ใช่ โยนขึ้นไปตรงๆ เลย”

ริคัมจะไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายจะทำอะไรกันแน่ แต่ก็เลือกทำตามที่เขาบอก เขาโยนลูกบอลสีแดงให้ลอยสูงขึ้นไปประมาณห้าสิบเซนติเมตรแล้วรับลูกบอลที่ร่วงลงมา

“สูงกว่านี้อีก” เธอบอก

คราวนี้ริคัมจะออกแรงมากกว่าเมื่อครั้งนิดหน่อย ลูกบอลลอยสูงประมาณหนึ่งเมตรกว่า เขารับไว้เมื่อมันตกลงมาเช่นเคย

“สูงอีก” เธอพูด “โยนให้สูงกว่านี้”

“ฮึบ”

ริคัมออกแรงโยนมากขึ้น แต่วินาทีที่ลูกบอลหลุดจากมือ เขาก็คิดว่าทำพลาดเสียแล้ว เขาออกแรงมากเกินไป ลูกบอลจึงพุ่งตรงขึ้นไปกระแทกเพดานและร่วงตกลงมาในทิศทางที่เปลี่ยนไป

ทว่ายังไม่ทันที่เขาจะเตรียมตัวรับลูกบอลก็มีบางอย่างผ่านไป ทันใดนั้นก็เกิดเสียงแกรีกดังลั่น

มือของหญิงสาวที่ยื่นออกไปถือเคนดามะโดยมีลูกบอลสีแดงเสียบตรงปลายอย่างสวยงาม

ริคัมถึงกับอึ้ง หญิงสาวใช้ส่วนปลายของเคนดามะรับลูกบอลสีแดงที่ตกลงมาในสภาพนั้นได้อย่างไร ลูกบอลนั้นหมุนอยู่ ดังนั้นจึงมีเวลาเพียงเสี้ยววินาทีที่รูกบนลูกบอลจะหันลงด้านล่าง แต่เขามั่นใจว่าเธอไม่ได้เล่นตุ๊กติก

“เห็นไหม” เด็กชายบนรถเข็นเอ่ยด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจ “เหมือนที่ผมบอกเลยใช่ไหมล่ะ”

“งั้นพวกเราขอตัวก่อนนะ”

หญิงสาวเก็บเคนตามะใส่กระเป๋าผ้า จากนั้นเริ่มเดินรถเข็น และออกตัวเดิน เด็กชายโบกมือให้พลางพูดว่า “บ้ายบาย” ทว่า ริคัมะทำได้เพียงยืนนิ่งมองส่งทั้งสองจากไปโดยไม่อาจโบกมือตอบกลับ

หลังจากนั้นเด็กหนุ่มไม่มีกะจิตกะใจอ่านหนังสือแล้ว ผู้หญิงคนนั้นเป็นใครกัน ทำเรื่องแบบนั้นได้อย่างไร เท่าที่เห็น เธอไม่ได้ใช้กลโกงใดๆ หรือว่าความจริงเธอใช้ trik บางอย่าง เพียงแต่เขาไม่ทันสังเกต

เด็กหนุ่มเงยหน้าจากหนังสือแล้วมองไปนอกหน้าต่างต่างแบบไม่คิดอะไร ก่อนสะดุ้งลุกขึ้นวิ่งไปยังหน้าต่าง

ฝนหยุดแล้ว...

ริคัมะมองนาฬิกาบนผนังเพื่อตรวจสอบเวลา ขณะนี้เวลา 17.48 น. หญิงสาวบอกว่าฝนจะหยุดตกตอน 17.45 น. แต่หลังจากนั้นห้านาทีฝนจะตกลงมาอีกครั้ง

เขามองสลับไปมาระหว่างนาฬิกากับนอกหน้าต่างและเห็นว่าฝนตกลงมาอีกครั้ง ขณะนี้เป็นเวลา 17.50 น.

เด็กหนุ่มเอาหนังสือกลับไปวางบนชั้น เก็บสัมภาระแล้วออกจากห้องสมุด เขาลงลิฟต์ไปยังชั้นหนึ่งแล้วมองออกไปด้านนอกขณะอยู่ตรงโถงทางเข้า

รับรู้ได้ว่าฝนค่อยๆ ซาลงและหยุดสนิทเวลา 18.00 น. พอดีเป๊ะเหมือนที่ผู้หญิงคนนั้นบอก คิดอย่างไรนั้นก็สมควรเรียกว่าคำพยากรณ์ ฉะนั้นคงดีกว่าถ้าจะเชื่อที่เธอพูด ริคัมะก้าวออกจากตัวอาคาร

เขารีบเดินกลับบ้านพลางกลัวว่าฝนอาจโปรยปรายลงมาอีกครั้ง เด็กหนุ่มถึงคอนโดมิเนียมเวลา 18.20 น. โชคดีเหลือเกินที่ระหว่างนั้นฝนไม่ตก

โทรศัพท์มือถือดังขึ้นขณะริคุมะเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องของตัวเอง สายจากคัตสึชินั่นเอง

“ครับ”

“พ่อเอง”

“รู้่น่า”

“พอดีมีธุระต้องสะสางเลยจะกลับช้าหน่อย มือเย็นวันนี้หากินเอาเองนะ”

“โอเค”

“ในช่องฟรีซมีพิลาฟ²...”

ริคุมะตัดสายไปโดยไม่รอฟังจนจบประโยค พิลาฟแช่แข็งเหวอ ใครจะไปกินของแบบนี้ลง โทรศัพท์เซตแฮมเบิร์กจากร้านใกล้บ้านมากินดีกว่า

ได้ยินเสียงฝนดังซ่าๆ จากนอกหน้าต่าง ริคุมะดูนาฬิกาในโทรศัพท์มือถือ ขณะนี้เวลา 18.30 น.

หลังจากฝนตกลงมาอีกครั้งมันจะไม่หยุดจนกระทั่งเช้า... เสียงของหญิงสาวหวนดังในโสตประสาท

² อาหารชนิดหนึ่งที่มีลักษณะคล้ายกับข้าวหมก (ผู้แปล)

วาคิซาคะ ทาคูโร่ยืนอยู่หน้าประตูใหญ่ของโรงเรียนมัธยมต้นแห่งหนึ่ง เขาเปิดโหมดค้นหาของโมบายล์โฟนแล้วยกกล้องจ่อชื่อโรงเรียนที่สลักอยู่ตรงประตู

“โรงเรียนมัธยมต้นที่สามของเมืองเอส เป็นโรงเรียนรัฐบาลประเภทสหศึกษาที่ก่อตั้งเมื่อวันที่ 1 เมษายน 1991 ค่ะ” เสียงผู้หญิงดังขึ้นในหูฟัง เสียงนั้นฟังดูมีเสน่ห์เย้ายวนจนไม่อยากจะเชื่อว่าเป็นเสียงประดิษฐ์

“ช่วงครึ่งปีมานี้มีเหตุการณ์อะไรสำคัญๆ เกิดขึ้นบ้าง” วาคิซาคะถามกับโมบายล์โฟน

“วันที่ 5 มกราคมบทความของนักเรียนภาคค่ำได้ลงหนังสือพิมพ์ ‘ไมโจ’ วันที่ 30 มีนาคมมีการโยกย้ายบุคลากรตามคำสั่งของคณะกรรมการการศึกษาเมืองเอส วันที่ 31 มีนาคม

มีการเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่ห้องพยาบาล วันที่ 15 พฤษภาคม
ให้เด็กจากแอฟริกาจำนวนห้าคนเข้าร่วมโปรแกรมเรียนรู้จาก
ประสบการณ์จริง ทั้งหมดมีเพียงเท่านี้ค่ะ”

ดูเหมือนว่าจะไม่ได้เกิดคดีหรือเรื่องราวที่ไม่ดีขึ้น

“มีความเกี่ยวข้องกับคดีฆ่าทิ้งศพพนักงานรักษาความ
ปลอดภัยที่แม่น้ำทามากาวะบ้างหรือเปล่า”

“ที่นี้อยู่ห่างจากบ้านผู้ตาย 860 เมตร บุตรชายคนโตของ
ผู้ตายศึกษาอยู่ที่โรงเรียนนี้ค่ะ”

“เข้าใจแล้ว” วาคิซากะพิมพ์แล้วปิดโหมดค้นหา หาก
ลืมปิดเไอจะตอบสนองทุกครั้งที่เขาพูดอะไรออกมา

วาคิซากะก้าวผ่านประตูเข้าไปแล้วเดินผ่านด้านข้าง
สนามที่แห้งผาก ไม่รู้ว่าผ่านมากี่ปีแล้วที่ไม่ได้ย่างเท้าเข้ามาใน
สถานที่แบบนี้ เหล่าเด็กชายในชุดพละวิ่งรอบละสองคนไปตาม
ลำดับ ดูเหมือนกำลังจับเวลาวิ่งระยะทาง 50 เมตร ไม่รู้ว่า
เด็กมัธยมต้นสมัยนี้ใช้เวลาวิ่งเท่าไร แต่สำหรับเขาแค่ไม่ให้เห็น
เจ็ดวินาทีก็หืดขึ้นคอแล้ว วาคิซากะหวนระลึกถึงเหตุการณ์
เมื่อราวยี่สิบปีก่อน

ชายหนุ่มเปิดโมบายส์โฟนเป็นโหมดควบคุมระยะไกลแล้ว
หันกลัองจับภาพเหล่านักเรียนชาย

“วาคิซากะครับ ผมมาถึงโรงเรียนมัธยมต้นแล้ว”

หลายวินาทีผ่านไปจึงมีการตอบรับ

“ไอ้โฮ เด็ก ม.ต้นนี่แข็งแรงกันดีจัง” เสียงซึ่งดังผ่านหูฟัง
เป็นเสียงของมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ โมงามิ หัวหน้าของวาคิซากะ

นั่นเอง “ต้องวิงกลางแดดแบบนี้ ถ้าเป็นนายยังพอว่า ขึ้นฉันท่าบ้างมีหวังชี้แจงแก้”

“ผมก็ไม่ไหวเหมือนกันครับ”

“พูดอะไรของนาย ตอนนีประเทศเรากลายเป็นสังคมผู้สูงอายุแบบเต็มขั้นแล้ว เพราะฉะนั้นอย่าลืมนะว่าอายุอย่างนายยังถือว่าเป็นคนหนุ่มไฟแรง ถึงเวลาขึ้นมานายต้องเป็นคนวิ่งรวบตัวคนร้าย ไม่งั้นฉันท่าปากแน่”

ขณะนี้โมงามินั่งอยู่หน้าจอมอนิเตอร์ในกองบัญชาการชุดสืบสวนเฉพาะกิจที่เปิดแอร์เย็นฉ่ำพลางรอฟังบทสนทนาระหว่างวาชิซากะกับพยานซึ่งนัดพบกันหลังจากนี้ มีความเป็นไปได้สูงที่เขาจะออกคำสั่งบางอย่างระหว่างการสนทนาด้วยรูปแบบการทำงานเช่นนี้ เจ้าหน้าที่สืบสวนจึงทำงานแบบฉายเดี่ยวจนกลายเป็นมาตรฐาน รูปแบบการทำงานที่ให้ตำรวจของกรมตำรวจนครบาลโตเกียวกับตำรวจท้องที่จับคู่กันสืบสวนคดีนั้นเลิกใช้ไปแล้วตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อน

เมื่อเข้าไปในอาคารเรียนก็พบกับแผนกประชาสัมพันธ์ทันที วาชิซากะแจ้งชื่อตนเองกับเจ้าหน้าที่ธุรการหญิงเนื่องจากติดต่อไว้ล่วงหน้าแล้วว่าจะมา

วาชิซากะถูกพาไปยังห้องรับแขกโล่งๆ ที่มีเพียงโซฟาเรียบง่ายตั้งไว้

“คุณโมงามิ” เขาเรียกหัวหน้า “ถ้าจำไม่ผิดเด็กหนุ่มคนนั้นถูกพาตัวไปที่สถานีตำรวจท้องที่เมื่อวานขึ้นไซ้ไหมครับ” วาชิซากะถามขณะมองสนามกีฬาจากทางหน้าต่าง

“ใช่ เห็นว่าให้เข้ามายืนยันเส้นสีสุทท์กับกางเกงในที่อยู่บน
ตัวศพ”

“หลังจากเห็นของพวกนั้นเขารู้ทันทีเลยเหอครับว่าเป็น
ของพ่อ”

“เปล่า” โมงามิตอบ “เขาตอบว่าไม่รู้เพราะสกปรกจนดู
ไม่ออก จะมองว่าเป็นของพ่อหรือไม่ใช่ของพ่อก็ได้”

“งั้นเหอครับ...”

วาคิซาคะคิดว่าเด็กหนุ่มช่างสงบเยือกเย็น เขาได้เห็น
เสื้อผ้าที่ศพสวมใส่เช่นกัน ทุกชิ้นเป็นสีเทา ดูอย่างไรก็มีสภาพ
ไม่ต่างจากผ้าชีวีว แต่ตามปกติครอบครัวผู้ตายจะสลัสภาพใน
หัวทิ้งได้ยาก บางคนถึงกับเชื่อว่าศพคนอื่นคือคนในครอบครัว
และรับศพนั้นกลับไป

“ท่าทางเด็กคนนั้นจะฉลาดไม่เบา” โมงามิพิมพ์้า ดู
เหมือนเขาจะมีความรู้สึกต่อเด็กหนุ่มแบบเดียวกับวาคิซาคะ

วันที่ 10 กรกฎาคมหรือสามวันก่อนได้รับแจ้งว่ามีร่างคน
ลอยอยู่ในแม่น้ำทามากาอะตรงบริเวณทิศใต้ของเดินเอ็นโจฟูซึ่ง
อยู่ไม่ไกลจากเส้นทางรถไฟชินคันเซ็นสายโทโคได ร่างนั้นถูกนำ
ขึ้นจากน้ำด้วยฝีมือของตำรวจท้องถิ่นทันที ศพเป็นเพศชาย
รูปร่างสมส่วน อายุอยู่ในช่วงสี่สิบถึงหกสิบปี สวมชุดสูท ไม่พบ
สิ่งที่ใช้ระบุตัวตนได้ สภาพศพเริ่มเน่าเปื่อยคาดว่าน่าจะเสียชีวิต
มาแล้วสี่ถึงหกวัน

เสื้อผ้าการแต่งตัว ช่วงอายุ และกรุปเลือดตรงกับชายที่
อาศัยอยู่ในเมืองเอส กรุงโตเกียวซึ่งถูกแจ้งความคนหายเมื่อวันที่

5 กรกฎาคม เนื่องจากศพยังอยู่ในสภาพที่สามารถตรวจสอบลายนิ้วมือได้ จึงมีการส่งลายนิ้วมือกับเส้นผมไปตรวจสอบทันที และได้รับการยืนยันว่าเป็นคนคนเดียวกัน

ชายคนนี้มีชื่อว่าชัชชิวะ คัตสึชิ ผู้แจ้งความคนหายคือบุตรชายวัยมัธยมสาม ครอบครัวเพียงคนเดียวที่เขาอาศัยอยู่ด้วย

กองบัญชาการชุดสืบสวนเฉพาะกิจจึงได้ถูกจัดตั้งขึ้นช่วงกลางวันเมื่อวานนี้ โดยเริ่มต้นสืบสวนควบคู่กันสองแนวทางทั้งในฐานะอุบัติเหตุและคดีฆาตกรรม แต่ก็รู้ได้แทบทันทีว่ามีแนวโน้มเป็นคดีฆาตกรรมมากกว่าเนื่องจากตรงข้อมือทั้งสองข้างมีคราบขาวติดอยู่ มีความเป็นไปได้สูงว่าจะถูกพันด้วยเทปกาวซึ่งอาจถูกปลดออกก่อนทิ้งศพลงในแม่น้ำหรือไม่อาจหลุดออกเองระหว่างศพลอยไปตามน้ำ นอกจากนี้ จากการชันสูตรพลิกศพยังพบส่วนผสมของยานอนหลับในเลือดด้วย

แผนกสืบสวนสอบสวนที่หนึ่งแห่งกรมตำรวจนครบาลโตเกียวมอบหมายให้แผนกของวาคิซากะสืบสวนคดีนี้ ตอนนี้อย่างแทบไม่รู้รายละเอียดเกี่ยวกับคดี แต่หัวหน้าแผนกและพวกผู้บังคับบัญชาต่างก็มีสีหน้าเคร่งเครียดกว่าปกติอันเนื่องมาจากประวัติของชัชชิวะ คัตสึชิ ซึ่งเคยเป็นตำรวจสังกัดกรมตำรวจนครบาลโตเกียวจนกระทั่งสองปีก่อน

ยังไม่มีใครรู้ว่าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับคดีที่เกิดขึ้นหรือไม่ แต่หากมีบางอย่างเกี่ยวเนื่องกันก็จำเป็นต้องรีบคลี่คลายคดีและวางแผนรับมือกับหลายๆ อย่าง เช่น สื่อมวลชน พวกเขาต้อง